

ISKOLA A HATÁRON

Az Iskola a határon Ottlik Géza legfontosabb műve, a 20. századi magyar irodalom egyik legjelentősebb alkotása. Megjelenése idején (1959) csak szerény visszhangot váltott ki, de valódi rangja mindinkább megmutatkozott, a hetvenes években példaértékű művé vált az újabb írónemzedékek új szemléletre törekvő alkotóinak szemében.

A MŰ RÖVID TÖRTÉNETE

A három főszereplő (Both Benedek, Medve Gábor és Szeredy Dani) történetét meséli el, akik különböző megpróbáltatásokon esnek át. Helyzetük rendkívül kiszolgáltatott, mert egy zárt és összerázódott közösséghez kerülnek, melynek vezére Merényi.

A gyerekek között szilárd hierarchikus viszony van, melyet az ottani vezetőség (tanárok, nevelők) támogatnak, mivel ez az alapja a katonai rendnek. Életüket mindvégig megkeseríti a két tiszthelyettes, Bognár és Schulze, akik közül az utóbbi az elviselhetetlenebb.

A tiszthelyettesek vakfegyelmet és feltétlen alázatot követelnek a növendékektől, gyakran alkalmaznak különböző büntető eszközöket (pl.: egynapos magánzárka) a „rendszerellenes egyéneknél”.

A MŰ SZERKEZETE

A regény három fő részből áll: „NON EST VOLENTIS”, „SÁR ÉS HÓ”, „SEM AZÉ AKI FUT”.

Az első és utolsó cím egy b i b l i a i utalás **Pál apostol** rómaiakhoz írt levelére („**Non est volentis, neque currentis, sed miserentis dei.**”, vagyis „Nem azé, akinek arra akarátja vagyon, sem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”).

A MŰ FILOZÓFIÁJA

„A világhoz nem alkalmazkodni kell, hanem csinálni, nem újrarendegetni azt, ami már megvan benne, hanem hozzáadni mindig.”

Forrás: http://hu.wikipedia.org/wiki/Iskola_a_hataron